NADĚJE

Zlomky ze života kladenského farního společenství

ADVENT - VÁNOCE
2008

Phillippe De CHAMPAIGNE 1602—1674
/Narození Páně/

Drazí přátelé a čtenáři Naděje,
opět dostáváme do rukou náš farní časopis, abychom mohli spolu komunikovat, což je základ vztahů mezi námi, kteří chceme budovat Boží království. Prožíváme Rok sv. Pavla, vyhlášený papežem u příležitosti jeho 2 000. narozenin. Biskupská synoda v Římě nás vybízí , abychom se ještě více zaměřili na Písmo svaté. Žijeme ve společnosti, která také nás poznamenává ať už volbou presidenta v USA, nebo i volbami do krajských zastupitelstev u nás a tak dále.
Při tom všem, je dobré si uvědomovat, že úkol, který nám Bůh svěřuje, je více než všechno ostatní. Je třeba se soustředit na žití přítomného okamžiku, kterým můžeme neustále ovlivňovat náš život a tím udávat směr i naší společnosti. Benedikt XVI radí "vkládat naději do věčného". To je povzbuzení v dnešní době finanční recese. Žádné politické zřízení není srovnatelné s Božím královstvím. Je dobře se modlit a přičiňovat se o to, aby politické a ekonomické aspekty nebránily tomu, co je Boží.
Víra a život z víry kolem nás může růst dál, když budeme svědky a hlasateli radostné zvěsti. Ježíš říká svým učedníkům: " Jděte a povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli" a Jan Křtitel ve vězení uvěřil, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží. K tomu je potřeba se dívat a poslouchat, abychom i my byli vnímaví na to, co nám apoštolé předávají, když říkají, co jsme viděli a slyšeli, čeho se naše ruce dotýkaly, to vám zvěstujeme. Kéž i doba adventní nám všem pomůže zase k tomu, abychom se dál ještě více přiblížili k Bohu naší Lásce a sjednotili se s Kristem mezi námi. Pak budeme možná chápat i to, že nemáme druhé lidi předělávat, ale spolu s Kristem plnit vůli Otcovu, neboť, kvůli tomu Ježíš přišel do světa. "Neboť Syn člověka přišel hledat a spasit to, co zahynulo". To pak vede k radosti, kterou nám nikdo nemůže vzít a to je ta správná investice. Potom se budeme moci dělit o radost z narození Páně, kterou Vám všem ze srdce přeji a vyprošuji.

Váš otec Jiří

40. výročí encykliky Humanae vitae

Je to letos 40 let od vydání encykliky Humanae vitae o správném řádu sdělování lidského života 25. července 1968 papežem Pavlem VI. Encyklika byla jeho reakcí na hormonální antikoncepční pilulku, která přišla na trh na začátku 60. let minulého století. Celý svět, včetně věřících, očekával, že papež uzná "pilulku" jako přijatelný způsob regulace početí. Nebylo to tak, jak víme, a papež potvrdil staleté učení církve. Reakce byla okamžitá. Stovky teologů encykliku odmítly a

několik biskupských konferencí prakticky také, např. v Německu a Rakousku, tím, že řekly, že je to věc svědomí věřících, aniž by zdůraznily nutnost formovat svědomí podle učení církve. Humanae vitae se stala znamením odporu.

Následovala masivní neposlušnost věřících v této otázce a potažmo i v dalších věcech církevního učení a kázně, především na západě. Nastala krize autority v církvi. Dá se říci, že "zázračná pilulka" byla nejchytřejším vynálezem ďábla z celého 20. století. Co by mohlo být lehčí a nevinnější pro manžele než denně polykat malou pilulku a tím získat možnost neomezovaného vyjádření své lásky v manželském objetí bez starostí o početí dítěte? To přece musí vést k šťastným manželstvím, ne? Zkušenost ale vypadá poněkud jinak.

Pavel VI. varoval před následky všeobecného přijímání antikoncepční praxe:

- Otevře se "široká a snadná cesta manželské nevěře, všeobecnému úpadku mravnosti."
- "Muž, zvyklý na antikoncepční praktiky, časem ztratí úctu k ženě, přestane se starat o její tělesnou a psychickou rovnováhu a skončí tím, že ji bude považovat za pouhý nástroj sobeckého požitku a ne už za družku, které si má vážit a kterou má milovat."
- "Uvažme též, jaká nebezpečná zbraň by takto byla dána do rukou veřejné autority lhostejné k mravním požadavkům. . Kdo zabrání vládnoucím kruhům, aby podporovaly nebo dokonce ukládaly lidu, kdyby to uznaly za nutné, kontraceptivní metodu, kterou budou považovat za účinnější?" (HV 17)

Kdo by se dnes odvážil říci, že varování Pavla VI. nemělo své opodstatnění? Za těch 40 let vidíme narůst promiskuity, pohlavních nemocí, počtu nesezdaných párů, rozpadu manželství, rozvodů, potratů (protože žádná antikoncepce není stoprocentní!), odmítání přijímat děti do rodin, demografické katastrofy, tlaku vlád řešit problémy antikoncepcí, sterilizací a potratem, atd. Samozřejmě mají i další faktory vliv na tyto komplexní společenské jevy, ale nelze popřít, že všeobecná antikoncepční praxe vede logicky k takovému myšlenkovému postupu.

Totiž, antikoncepce míří nejen proti plodivému prvku manželského aktu, ale i proti pojivému aspektu, proti lásce, jak např. různě píše P. Dr. Andreas Laun, pomocný biskup salcburský. Láska se vyjadřuje darováním a obětováním se. V manželském spojení si mají manželé vyjadřo-

vat lásku - bezpodmínečné darování se navzájem se všemi možnými důsledky, včetně případného početí dítěte. Používáním antikoncepce však vědomě vylučují právě tento důsledek, a jejich tímto oklešťená láska se ochuzuje na pouhou zábavu a sobectví.
Je cílem organizace Liga pár páru, kterou jsme založili v ČR a na Slovensku v 90. letech, pomáhat manželům žít podle učení církve, a tím budovat pevná manželství a stabilní rodiny. Učíme symptotermální metodě přirozeného plánování rodičovství, která je v souladu s učením církve, vysoce spolehlivá v předcházení početí nebo naopak pomáhá k početí i manželům s omezenou plodností. Na naše kurzy chodí především snoubenci a mladí manželé, kteří chtějí budovat zdravé manželství a touží po lásce a dětech.
Informace o naší práci najdete na www.lpp.cz a v letácích v našich kostelech.

David Prentis

Kostel a farní společenství svatého Mikuláše ve Švermově

Kostel sv. Mikuláše v Hnidousích (dnes součást Kladna, místní části Švermov) je přirozenou dominantou celého údolí. Je až k neuvěření prohlížet si staré fotografie z doby těsně před 1. světovou válkou, na kterých leží kostel uprostřed polí, daleko za vesnicí. V období mezi válkami kolem vznikly desítky domů, přilehlé prostory se proměnily v ulice a v městský park. Když v 70. letech 20. století vlivem poddolování v nejbližším okolí praskalo zdivo domů a některé vilky musely být dokonce zbořeny, kostel sv. Mikuláše zůstal stát bez větších prasklin. Domy kolem byly vystavěny na jílu nebo na písku, kostel, jehož pozoruhodná stavba na pomezí pseudoslohu a secese teprve čeká na to, aby vstoupila do dějin moderní české sakrální architektury, pevně stál a stojí na skále.
Kdysi se podle legendy sv. Mikuláš vypravil do Svaté země. "*Na té svaté pouti, dokud dobrý vítr vál a nebe čisté a jasné bylo, do lodi vstoupil, ale brzy plavcům velikou budoucí bouři mořskou zvěstoval, kteráž se rychle podlé jeho předpovědění zdvíhla. Všichni, kteříž v té lodi byli, u velikém, hrozném nebezpečenství a bázni zůstávali, ale Mikuláš k zkroušeným modlitbám se obrátil a tudy moře zase upokojil, že ticho bylo.*" Tolik anonymní spis Vitae sanctorum z roku 1696. Švermovský kostel sv. Mikuláše a vůbec celé kladenské farní společenství můžeme přirovnat k oné výše zmíněné lodi na rozbouřených vlnách. Nejrůznější politické bouře a protivenství 20. století měly na Kladensku takřka vždycky drsnější

průběh než někde v poklidné venkovské krajině. A všechny ty bouře kostel a generace věřících ve společenství přečkaly - ať už to bylo strhávání nepomucenských a mariánských plastik po 1. světové válce, okupace Československa a vypálení nepříliš vzdálených Lidic, proticírkevní politika 50. - 80. let, nedostatek kněží a postupné odumírání farních společenství a zavírání kdysi farních kostelů v 80. nebo v 90. letech. Přijde-li dnes člověk do nedalekých Želenic či Kolče, vstoupí-li vyvrácenými dveřmi do interiéru a podívá-li se na rozmlácené zbytky mobiliáře na podlaze či na konstrukci, která kdysi bývala hlavním oltářem, může přemýšlet o malém zázraku, že někde za blízkým kopcem je ještě všechno v pořádku, zvony znějí neděli co neděli a kostel je plný lidí, kteří přišli na mši, nikoliv rabovat.

Svatého Mikuláše si většina lidí spojuje s dárky, které od něj děti dostávají v předvečer jeho svátku, tedy 5. prosince. I v tomto smyslu je svatý Mikuláš skutečným duchovním patronem švermovského farního společenství. Věkový průměr je zde velice nízký, takřka polovinu představují děti, počet ministrantů výrazně přesahuje arcidiecézní průměr. Proto nejčetnější akce, které farní společenství pořádá, jsou určeny právě dětem, ať už kratší, víkendové, spojené s výrobou nejrůznějších hraček a jiných předmětů, jednodenní výlety po duchovně přitažlivých místech v okolí, nebo velké letní tábory, konané v posledních letech v prostředí středověkého augustiniánského kláštera u sv. Dobrotivé v Zaječově. Dary svatého Mikuláše nepředstavují jen oříšky nebo čokolády (i když i ty každoročně osobně za doprovodu anděla přináší přímo na zdejší výuku náboženství). V pomyslných punčochách mohou děti celoročně nalézt nejrůznější zážitky, poznání, zručnosti, dovednosti, vědomí toho, že umění držet pohromadě a pomáhat si znamená víc než hmotné dary. Zejména kvůli akcím pro děti farní společenství využívá švermovskou faru, vyčistilo zpustlou farní zahradu a zútulnilo vnitřní prostory, ve kterých pravidelně probíhá výuka náboženství pro tři věkové kategorie dětí. Na výuku náboženství sem přicházejí i děti ze sousední vrapické farnosti, rovněž zasvěcené svatému Mikulášovi. Na faře se pochopitelně konají i nejrůznější další setkání, oslavy a některé víkendové akce pro děti.

Když si naši předkové vyvolili svatého Mikuláše jako patrona hnidouského chrámu, společenství a celé farnosti, souvisela jejich volba se skutečností, že svatý Mikuláš byl patronem těch nejchudších a ve společnosti posledních, vdov, sirotků, žebráků, opuštěných dětí. Kla-

denská předměstí byla tehdy plná lidí, kteří měli velmi málo nebo takřka vůbec nic, celé rodiny se tísnily na maličkém prostoru jedné místnosti. Dnes je situace jiná jen zdánlivě, oč současná společnost zbohatla materiálně, o to zchudla po stránce duchovní. Ochrana svatého Mikuláše tak zůstává věcí stále aktuální. Svatý Mikuláši, uděl jednou do punčoch všem těm, kteří žijí na území tvých farností, něco víc než jen pamlsky, vzpomeň na všechny chudé a potřebné.

Miloš Sládek

Srdečný pozdrav milovanému Kladnu!

Chvála Kristu a Marii, naší nebeské Mamince!

Co nejsrdečněji vás všechny farníky na Kladně zdravím a to až z hanácké Kroměříže. Jsem velice vděčná za možnost takto vás všechny (ať už mně dobře známé či jen tak od vidění) oslovit skrze farní časopis Naděje.

Je to již několik měsíců, co jsem opustila své rodné Kladno a vydala se sem, do srdce Moravy, abych nastoupila kandidaturu v kongregaci Milosrdných sester sv. Vincence de Paul.

Pro mnohé to byl jistě velký šok, jiní to zas čekali léta a někteří o tom téměř nic neví. Mne osobně pak příjemně překvapila reakce mnoha farníků: upřímná hluboká radost z toho, že z naší farnosti vzešlo nové řeholní povolání. Chápu to jako jasnou známku živé víry v našem křesťanském společenství. Dovolte mi tedy, abych vás na chvilku zdržela a podělila se s vámi o maličký zlomek milosti mého povolání.

Jistě se někteří z vás divili, že (abych citovala doslovně): "Taková mladá, hezká a inteligentní holka jde do kláštera." A to ještě ve svých devatenácti letech! - Popravdě řečeno, já sama se tomu divím. Stále nevycházím z údivu z toho, kde jsem našla síly k tomuto kroku. Vysvětlení je jen jedno: Bůh sám si mne vybral. A protože mne zcela zná, - a zná tak i mou velkou slabost a zbabělost - a tak mi sám dal svou sílu, abych dokázala splnit, k čemu mne tak vytrvale volal.

Touto "náhodou" jsem se i dostala do kontaktu právě s tzv. bílými vincentkami, abych po určité době poznala, že sem mám vstoupit. Sama jsem plánovala svůj vstup spíše po studiu na vysoké škole. Pán měl ale jiný plán. A já tedy z lásky k Němu, se rozhodla pro ten Jeho.

Klášter a život v něm. Jen těžko si to dokáže představit ten, kdo to nikdy nezažil. Já sama to pro sebe nazývám Jiný svět. - A opravdu. Jde o zcela jiný svět, který existuje uprostřed toho velkého světa, ve kterém žijete.

Tento svět má svá pravidla, mož-

nosti, radosti i starosti. - A musím uznat, pro srovnání, že tento život, ač je v mnohém daleko těžší, je také prozářen větší radostí.- Nikde se nenasmějete tolik jako v klášteře! Ta radost nevychází jen z nejrůznějších vtipů či legračních historek, které zde můžete slyšet. Je to ale trvalá radost z hloubky duše. Radost ze života prožívaného po boku Krista. Života zcela darovaného Kristu.

Svatý otec Jan Pavel II. prohlásil, že svátek Proměnění Páně, je svátkem všech řeholníků. Během Kristova proměnění, kdy se vedle Ježíše objeví Mojžíš a Eliáš, sv. Petr říká: "Mistře, je dobře, že jsme zde,..." (srov. Lk 9,28-36). A právě tato slova sv. Petra mají být heslem všech řeholníků a řeholnic. "Je dobré, že jsme zde." - Žít s Kristem a tímto svým životem o Něm svědčit: právě v tom spočívá podstata zasvěceného života.

"Je dobré, že jsme zde." - V každé době a naší obzvláště, je potřeba lidí - mužů i žen, kteří zasvětí své životy pro radikální následování Krista. - Jak důležitý je příklad kněží, řeholníků a řeholnic. A nejen jich. Následovat Krista mají všichni křesťané! Vždyť všechny nás Bůh volá ke svatosti. Často lidé ale považují svatost za množství Božích milostí a zázraků či bezchybnost. - Jak velice se tito lidé mýlí! - Svatí nebyli jistě bezchybní. Přesto se od nás něčím lišili. - Byli plní lásky! Toužili Boha milovat z celého svého srdce a z celé své duše. A tuto lásku z lásky ke svým bratrům a sestrám přinášeli i všem lidem okolo.

"Je dobré, že jsme zde." Jak šťastní a vděční musíme být dobrotivému Bohu za dar naší víry. - Važme si ji tedy jako našeho nejcennějšího pokladu, neboť jím vskutku je. Střežme ho a opatrujme, aby jej nikdo nezničil či neukradl. Děkujme za něj našemu milujícímu nebeskému Otci a prosme ho, ať tento poklad dokážeme dál rozvíjet a prohlubovat.

Kéž vám Bůh na přímluvu Panny Marie, naší nebeské Maminky, nadále žehná, aby naše farní rodina stále rostla. A to nejen do počtu, ale hlavně do hloubky a ryzosti víry každého jejího člena. Ať se můžeme spolu radovat v nebeské vlasti, u Boha.

O to se modlí a s láskou na všechny před Pánem na vás vzpomíná v Kristu navždy Vaše

Marie Součková

Pozdrav z jižních Čech – Dopis od maminky na vozíku

Milý Otče,

srdečně Vás zdravíme z nejvýchodnějšího cípu jižních Čech - z Třebětic u Dačic. Jsou to již více jak dva měsíce, co jsme doslova uprchli z Kladna a definitivně se přestěhovali do našeho nového domečku. Chtěli

jsme se nejen s Vámi náležitě rozloučit, ale vše proběhlo strašně hekticky. V podstatě již skoro celé prázdniny jsme trávili zde. Práce na stavbě bylo hodně, prázdniny ubíhaly rychle, tak i Béďa přiložil ruku k dílu. 25. srpna měl nastoupit na ZŠ v Českém Rudolci. Nakonec jsme s Boží pomocí vše zvládli a 21. srpna jsme zamávali Kladnu (dobře zapamatovatelné datum). Ale jenom než jsme všechno zabalili. Béďa nestačil po obchodech shánět krabice od banánů. Ani se nechtělo věřit, co všechno se nám do toho malého bytu vešlo. Měli jsme v plánu poslední den zajít v Kročehlavech na mši a rozloučit se a nakonec jsme do ranních hodin balili, aby to bylo nachystané, než dorazí stěhovák a úřednice, které měly převzít byt. Tady jsme stačili vybalit to nejzákladnější, trochu uklidit, zabydlet se a Béďa nastupoval do nové školy. Učí 4. a 5. třídu a občanské výchovy na 2. stupni. Zatím se tam spokojený. Nevýhodou je, že je to odsud necelých 20 km, navíc tam s výukou začínají už o půl osmé a ještě tam Béďa vozí Bédíka do školky, takže musí vstávat po půl šesté, aby byl ve škole včas. Doposud to docela šlo, ale trochu máme strach z nadcházející zimy.

Jsme tady spokojení. Život na vesnici, stejně jako ve městě, má své výhody i nevýhody. Na spoustu věcí si musíme zvyknout (především dostupnost služeb, obchodu, lékařů.). Mně to tady utíká rychle. S Mirečkem někdy nevím, co dřív. Navíc denně vařím pro řemeslníka, který zde momentálně dělá fasádu (na domečku se stále ještě průběžně pracuje). Jinak je Mireček moc šikovný. Na sv. Václava mu byl jeden rok, už chodí sám, je to usměvavý, pohodový kluk.

Tady v Třeběticích je kostelíček, takže v neděli na mše chodíme zde. Pan farář navíc minulý měsíc posunul začátek z půl osmé na čtvrt na deset, což stíháme v pohodě i s klukama. Jinak občas chodíme i do Dačic, Jemnice či Kostelního Vydří.

Prosím, vyřiďte od nás pozdravy také ostatním (P. Piškovi, panu Slavíčkovi, Luďovi, Prentisovým, paní Součkové...) s omluvou, že jsme se přestěhovali bez rozloučení.

Posíláme Vám také několik fotek.

Mirka, Béďa, Bédík a Mireček

Nehybovi

Kněží v Kladně - P. Josef Skála

/Nad farní kronikou/

Záznamy ve farní kronice hovoří, byť nepřímo, i o působení kněží v naší kladenské farnosti. V několika svých příštích příspěvcích do tohoto časopisu bych Vám chtěla některé z nich přiblížit. A jak jinak začít, než panem děkanem Skálou, který byl vlastně prv-

ním pisatelem této farní kroniky. Na počátku dvacátých let získal objemný, v kůži vázaný svazek, ve kterém jsou zápisy vedeny, od řádu benediktýnů. Původně byla tato kniha "Pamětní knihou velkostatku Kladenského" a jejích prvních deset listů je zaplněno zápisy o správě velkostatku.

P.Josef Skála sem začal v r.1924 psát kroniku kladenské farnosti, což zdůvodnil takto:

"Stará farní kniha obsahuje příliš hrubý papír ku psaní a četné vlepené přílohy ji činí příliš objemnou, proto jsem požádal o tuto knihu správce statku Václava Danihelku, který mi pro jmenovaný účel knihu daroval.

Do této knihy chci se pokusiti naznačiti stručný obrázek Kladna, aby budoucí čtenář dovedl si učiniti představu o jeho rozmachu v následujících letech."

Jako správný kronikář začíná pan děkan Skála své zápisy podrobným nástinem situace v Kladně dle sčítání lidu v r.1921, píše o výsledku voleb v r.1923, o rozvoji průmyslu a těžby uhlí, o katolických spolcích, kterých zde ve městě bylo v r.1924 šest. Po tomto úvodu pak každoročně přidával do kroniky zápisy o počasí, úrodě, hospodářských poměrech města, ale hlavně o náboženském životě ve farnosti, zaznamenával výsledky péče o kostel a opravy farní budovy.

Jeho zájmy o dění ve městě byly vskutku široké, což možno vyčíst nejen z jeho podrobných zápisů, ale i z faktu, že v r.1924 byl předsedou lidové strany v Kladně a jako zástupce této strany také zasedal v obecním zastupitelstvu.

Pan děkan Skála byl skromný člověk, sám o sobě v kronice nehovoří, ale fakta, která zaznamenává, vypovídají o péči, kterou své farnosti věnoval - prožil zde válečná léta 1.světové války, těžké poměry let poválečných,píše zde o stavbě kostela v Rozdělově v r.1925, o akci Obnova náboženského života, o svěcení zvonů v r.1927 /o této události již byl v Naději samostatný článek (Vánoce 2005 a Velikonoce 2006)/, o stavbě kročehlavského kostela a dalších významných událostech ze života farního společenství. Také dosáhl toho, že v r.1932 z Vyšehradské kapituly, kde byla dosud uložena, byla zpět do kladenské farnosti vrácena stará pamětní kniha.

Dalšími zápisy pana děkana Skály v kronice probleskují jeho obavy o další dění ve světě - nástup Hitlera do politiky v sousedním Německu, rozvíjející se fašismus v Itálii, revoluce ve Španělsku. Není divu, když v posledním jeho zápisu v kronice ze dne 15.11.1936 můžeme číst: "Následkem těžké choroby srdeční opouštím Kladno po 31 letém působení. Pracoval jsem poctivě a své

domitě, dělal jsem, co jsem mohl a když zde dnes vzpomínám, co jsem zde prožil, divím se, že jsem toho tolik snesl.
Opouštím Kladno za poměrů klidnějších než jsem je přijal. Katolíci mají dnes svůj spolkový dům, spolky mají krásné hřiště v lese u jatek, spolek sv.Vincence má svůj Útulek pro děti, kostel je v pořádku. I nenávist protináboženská se hodně zmírnila, obec se chovala přátelsky k našim požadavkům, výbuchy zuřivosti protináboženské se také tu a tam ozvaly, ale přece méně. Měl jsem ještě mnohá přání, jež se však neuskutečnila, rád bych viděl presbytář lépe vyzdobený a proto na vnitřní výzdobu kostela zanechávám obnos 3.000,- Kč..dále zanechávám kostelu krásný bílý ornát s příslušenstvím, zlatem vyšívaný, nový misál, černý pluviál a v děkanství mnohé věci jsem přidal k inventáři. Zřídil jsem farní knihovnu, sebral cenný farní archiv s prosbou, by můj nástupce věc opatroval a vyřizoval...
U příležitosti mých šedesátin založili katolíci kladenští při spolku sv. Vincence "Skálův fond", z jehož úroků by se sloužily mše svaté za členy fondu a podělovali se chudí. Na konci října 1936 dosáhl tento obnos výše 7.490,-Kč.."
Na závěr zápisu připojil pan děkan Skála ještě své požehnání:
"Kéž Srdce Páně s Matkou Boží žehná osadě Kladenské a naší vlasti."
Další zápisy již pořídil jeho nástupce v úřadě kladenského duchovního, P.Antonín Šíma, administrátor. Popisuje rozloučení s P.Skálou :
"Šlechetný kněz a lidumil, zasloužilý pan děkan a vikář, odebral se na odpočinek do rodného Benešova. S doprovodem zvonů ..se s ním rozloučili všichni kněží vikariátu,, špalírem věřících vyšel z děkanství ke kostelu."
Byl to jistě vzácný člověk, kněz na svém místě a že za jednatřicet let svého působení v Kladně vykonal mnoho dobrého, potvrzuje i farní kronika. Zbude-li vám v adventní přípravě na vánoční svátky chvíle, pomodlete se i vy, za "šlechetného kněze a lidumila" pana děkana Josefa Skálu.

Marie Hamanová

Návštěva biskupa Václava Malého v Hnidousích

Neděle 16. listopadu nebyla podle liturgického kalendáře nijak výjimečná, pro nás ale byla dnem hodně slavnostním, neboť do kostela sv. Mikuláše v Hnidousích přijel společně s naším Otcem Janem celebrovat mši svatou biskup Václav Malý. V Evangeliu se četlo podobenství o hřivnách a pan biskup ve svém kázání připomněl, že každý máme využívat své dary, které jsme

od Boha dostali, a to právě jako obyčejní lidé. Přestože nejsme dokonalí a máme své potíže, měli bychom umět stát za svým názorem a konkrétními činy kolem sebe šířit křesťanskou lásku. Na závěr mše požehnal Otci Janovi, přítomným dětem, manželským párům a celému farnímu společenství. Během mše k varhanám zasedli oba místní varhaníci – Václav se sborem nacičil pěknou hudební vložku od Palestriny – a při přijímání zahrála a zazpívala dětská schola za doprovodu fléten, houslí a kytary. Po mši jsme se sešli na faře a zatímco děti si spolu hrály v sousedních místnostech, dospěláci využili příležitosti popovídat si s panem biskupem. K tomu se popíjel čaj a baštily připravené dobroty. Asi po hodince se pan biskup a Otec Jan s námi rozloučili a odjeli na oběd na kladenskou faru.

Pavel Marek

Svatý Vincenc de Paul

Syn rolníka, kněz, rádce králů, bojovník proti bludnému učení, reformátor kléru, zakladatel organizované charitativní činnosti a zakladatel řádu.

Narodil se 24. dubna 1581 v Pouy v Gaskoňsku na jihu Francie v chudé rodině sedláků. Jeho otec ho určil ke kněžskému stavu.

Velký vliv na jeho duchovní život měl kardinál Pierre Bérulle, který ho duchovně vedl. Svatý Vincenc působil jako almužník u královny Margarety de Alois i jako domácí učitel v hraběcí rodině de Gondi. A tak se setkal s dvorským životem, ale i s bídou chudého lidu. Z jeho vlastních slov víme, že služba chudým ho posilovala ve víře a v lásce a darovala mu pokoj srdce. Při službě činné blíženské lásky nalezl Boha.

Dvě události byly klíčovými pro založení řádu. Staly se roku 1617. Ve Folleville ho zavolali k jednomu na smrt nemocnému rolníkovi, který se chtěl vyzpovídat a přijmout svátost umírajících. Tento zpovědní rozhovor ozřejmil Vincenci celou duchovní opuštěnost chudého venkovského lidu, který byl vyhladovělý a nevědomý.

V krátké době na to ve vesnici Châtillon-les-Dombes onemocněla celá jedna rodina tak těžce, že nebyli schopni o sebe navzájem pečovat. Po Vincencově výzvě sice mnoho lidí přispěchalo s pomocí, ale dobré vůli scházela organizace. Vincenc poznal, že chtít pomoci a být na to sám, nestačí. Jestliže má být pomoc účinná, musí být organizovaná.

Z těchto zkušeností vznikly ještě v témže roce první charitativní spolky (Dames de la Charité). V roce 1625 Kongregace kněží misionářů (lazaristé), kteří byli určeni především pro pastoraci (lidové misie), a

konečně v roce 1633 společnost Dcery křesťanské lásky (Filles de la Charité), povolané sloužit chudým. Toto založení je milníkem v dějinách řádů: vzniká nová forma náboženského společenství žen, které žijí svůj život ve společenství podle evangelních rad bez klauzury. Dokonalá připravenost ke službě ospravedlňuje život ve světě mimo klauzuru, protože pro Vincence znamená služba Bohu a služba lidem jedno: "Sloužit chudým znamená jít k Bohu." Jeho myšlenka založit společenství sester s charitativní službou, které nejsou vázány klauzurou, byla průkopnická nejen pro další vývoj ženských řeholí, ale také pro sociální a společenský vývoj Evropy.

Činnost lásky sv. Vincence, posilována jím založenými společenstvími a podporována Luisou de Marillac, rostla téměř bez hranic. Zasazoval se o lidsky důstojnější jednání s galejníky, jeho nalezince zachránily život tisícům dětí, pomáhal válkou a hladem téměř už zničeným provinciím Lotrinska, Picardie a Champagne obšírnými pomocnými akcemi a posílal misionáře a sestry do nejrůznějších míst ve Francii i mimo ni. Jeho srdce hořelo pro chudé - hořelo také pro církev. S horlivostí a houževnatostí se nasazoval za provádění reforem Tridentského koncilu a podstatně přispěl k obnově kléru ve Francii. Poznal také nebezpečí jansenismu a úspěšně mu čelil. Toto všechno Vincenc podnikal vedle budování a vedení obou společenství v časovém rozmezí přibližně 30 let.

Po pravdě je označován jako "genius blíženské lásky" nebo "mystik činu". Druhé označení si na první pohled protiřečí. A přece Vincencovo odevzdání se Bohu bylo tak silné a vroucí, že službou trpícím své mystické nazírání neumenšil. V chudých nalézá Boha. Před svatostánkem v kapli, kde dlouhé hodiny klečí, nalézá Boha. Bůh mu jde všude vstříc. Žije jednotu s Kristem v modlitbě a v činné blíženské lásce. Je to úcta k Ježíši Kristu, s níž se Vincenc setkává s bližními a je to láska Ježíše Krista, ve které se toto setkání uskutečňuje. A tak byl skrze Vincence de Paul proměněn kousek našeho světa.

Vincenc de Paul zemřel 27. září 1660 v Paříži. Jeho ostatky odpočívají v kostele mateřince lazaristů v Paříži, jeho srdce je uctíváno v kapli Zjevení v mateřinci Dcer křesťanské lásky na Rue du Bac. Papež Benedikt XIII. ho blahořečil 13. srpna 1729 a papež Klement XII. ho 16. června 1737 svatořečil. Roku 1885 byl papežem Lvem XIII. prohlášen za patrona všech katolických charitativních sdružení.

Vincenc de Paul je považován za zakladatele organizované charity.

Jeho dílo a jeho charisma žijí v nesčetných mužích a ženách, kteří jako lazaristé a milosrdné sestry, jako i členové různých vincentinských společenství nebo charitativních sdružení přijímající lidi v jejich nouzi.

Marie Součková

Koncert k jubileu 100 let kladenských varhan

Jak je většině čtenářů známo, varhany v kostele Nanebevzetí Panny Marie byly postaveny právě před 100 lety, roku 1908, a to kutnohorskou firmou Tuček. Nástroj zde sloužil až do konce roku 1987 (to už ale s vypětím všech sil) a poté byl málem zničen v době, kdy byl kostel uzavřen. V letech 2003–2005 varhany přivedl k novému životu varhanář Jan Otcovský, který provedl jejich rekonstrukci. Díky tomu máme v Kladně významný romantický nástroj, jenž se při absenci větších oprav v dobách minulých dochoval prakticky v původním stavu, bez pozdějších rušivých zásahů.

Během letošního červnového setkání chrámových hudebníků na farní zahradě se kladenští varhaníci domluvili, že významné výročí našich varhan připomenou vlastním koncertem, jehož termín byl stanoven na neděli 19. října. Na tomto koncertu vystoupili Ludmila Švarcová, Pavla Rejhonová, Pavel Marek, Petr Vašata a Blanka Součková, kteří zahráli skladby L. Boëlmanna, J. L. Krebse, D. Buxtehudeho, H. Scheidemanna, A. Scriabina, J. S. Bacha, F. X. Brixiho, C. Francka, E. Gigouta a J. Grubera. Koncert byl hojně navštíven, účast kolem 150 posluchačů překvapila i účinkující hudebníky.

Mezi posluchači byl i náš varhanář Jan Otcovský s rodinou, jenž v časopisu Cyrill z května 1911 objevil zajímavé dobové svědectví o koncertu pořádaném na tehdy zcela nové, 3 roky staré kladenské varhany. Není bez zajímavosti si tento text, který napsal tehdejší ředitel kůru J. E. Jankovec, po téměř 100 letech přečíst: „Virtuos na varhany, ředitel kůru chrámů kutnohorských, pan Antonín Ledvina, hrál na varhany při duchovním koncertu v děkanském chrámu Páně na Kladně. Byl to pro milovníka varhanové hry opravdový svátek. Mistr provedl všecka čísla bezvadně a s vlastním rejstříkováním tak jemným a včasným, že každé číslo bylo sledováno přítomnými velmi napjatě. Posluchačstvo chrám naplnilo ve všech svých prostorách a setrvalo až do konce, ač koncert trval dosti dlouho. Mezi přítomnými byl starosta města p. MUDr. Jar. Hruška, kanovník P. A. Maděra s duchovenstvem, (...), továrník a náměstek purkmistra kutnohorské-

p. Tuček, jenž varhany kladenské stavěl, (...), profesoři, učitelé, úředníci a mnozí jiní." Autor v článku dále popisuje mistrné rejstříkování p. Ledviny a uvádí „pořad koncertu," jak se tehdy říkalo, v němž účinkoval i chrámový sbor kladenský.

Koncert ke 100. výročí, který proběhl zase 3 roky po rekonstrukci varhan, nebyl pojat až takto reprezentativně. Ani účinkující nejsou v oboru hudby profesionálové a hře na varhany (případně také práci se sborem nebo chrámovým orchestrem) se věnují ve svém volném čase. Přesto doufají, že koncert přítomné posluchače potěšil.

Pavel Marek

Poděkování

Milí přátelé,

dovolte nám, abychom vám touto cestou poděkovali za vaše hlasy v krajských volbách, ve kterých jsme kandidovali za Koalici pro Středočeský kraj.

I když všechny naše hlasy nestačily na to, aby se zástupci Koalice dostali do Středočeského krajského zastupitelstva - v žádném případě ty hlasy nebyly dány zbytečně. Totiž to, že jste přišli k volbám, že jste se nenechali vtáhnout do války dvou nejvlivnějších stran, ale svůj hlas jste dali nám, to nás nesmírně povzbuzuje a vybízí k dalšímu úsilí. A o jaké úsilí jde? Především úsilí o to, aby křesťanská demokracie nebyla vymazána z českého politického slovníku. Aby lidé měli možnost volit důvěryhodné politiky a nevrátili jsme se před listopad 1989. Aby si lidé uvědomovali, jak je důležité, v naší sekularizované („odbožštěné") společnosti, mít pořád možnost slyšet hlas těch, pro které jsou křesťanské hodnoty na vrcholu hodnotového žebříčku a kteří chtějí veřejnosti předkládat takové způsoby řešení problémů, které jsou v souladu s evangeliem. A to na všech úrovních. Jak na úrovni komunální, tak na krajské nebo celostátní.

Někdy ani není tak důležité, aby se myšlenka prosadila, jako to, aby ji lidé slyšeli, uvažovali o ní a jednou třeba tu myšlenku přijali za svou...

Ještě jednou děkujeme.

Hodně štěstí přejí

Ing. Ludmila Hosnedlová, Marie Veronika Malanowska a Viktor Souček,

kladenští kandidáti za KDU-ČSL

Pohnutkou k tomu
sv. Terezie z Ávily

Pohnutkou k tomu, bych Tě milovala,
není mi příslib Tvého nebe, Pane,
ba ani peklo, tolik obávané,
mě nepudí, abych se hříchu bála.

Ty sám jsi, Bože, pohnutka má stálá:

když zřím, jak na kříži krev z ran
Tvých kane,
když vidím Tvoje tělo zbědované,
Tvou smrt a ona muka neskonalá.

Pohnutkou největší je láska Tvoje,
takže bych ctila Tě a milovala,
i kdyby pekla nebylo a nebe.

Odměny nežádá si láska moje:
i kdybych v to, več doufám, nedoufala,
stejně jak teď bych milovala Tebe.

Arciděkanství Kladno
náměstí Starosty Pavla 2 - 3
272 00 Kladno
Tel./fax: 312 24 26 28
e-mail: neliba.jiri@volny.cz
Internet: farnostkladno.cz

Obsah:

Drazí přátelé a čtenáři Naděje 2
40. výročí encykliky Humanae vitae 2
Kostel a farní společenství… 4
Srdečný pozdrav… 6
Pozdrav z jižních Čech 7
Kněží v Kladně 8
Návštěva biskupa V. Malého 10
Svatý Vincenc de Paul..... 11
Koncert k jubileu … 13
Poděkování..... 14
Pohnutkou k tomu 14
Bohoslužby..... 16

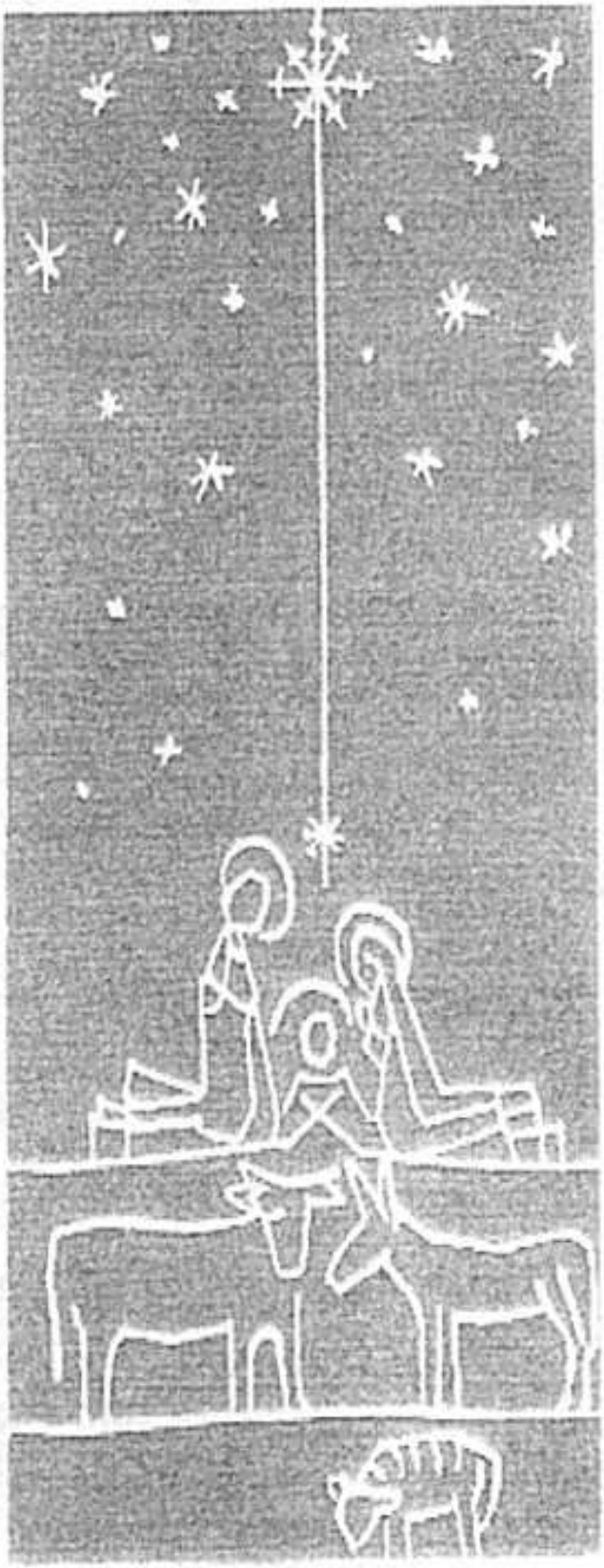

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH A NA NOVÝ ROK 2009

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kladně (nám. Starosty Pavla)

24.12.	Půlnoční mše s doprovodem koled	24.00 h.
25.12.	Slavnost Narození Páně, mše s doprovodem chrám. sboru a orchestru	10.00 h.
26.12.	Svátek sv. Štěpána, mše	10.00 h.
	Pro děti pobožnost u jesliček	15.00 h.
	Koncert duchovní hudby - chrámový sbor	16.30 h.
31.12.	Děkovná mše na závěr roku 2008 a prosba o Boží pomoc do nového roku 2009 na ARCIDĚKANSTVÍ	23.00 h.
1.1.2009	Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše s doprovodem chrámového sboru	10.00 h.

Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně - Kročehlavy (Školská ul.)

24.12.	Vigilie Narození Páně, mše	16.00 h.
25.12.	Slavnost Narození Páně, mše	8.30 h.
26.12.	Svátek sv. Štěpána, mše	8.30 h.
31.12.	Děkovná mše na závěr roku 2008 a prosba o Boží pomoc do nového roku 2009	16.00 h.
1.1.2009	Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše	8.30 h.

Kaple sv. Floriána - třída T. G. Masaryka (pěší zóna – centrum města)

24.12.	Vigilie Narození Páně, mše	15.00 h.
25.12.	Slavnost Narození Páně, mše	18.00 h.
26.12.	Svátek sv. Štěpána, mše	18.00 h.
31.12.	Děkovná mše na závěr roku 2008 a prosba o Boží pomoc do nového roku 2009	15.00 h.
1.1.2009	Nový rok - Slavnost Matky Boží Panny Marie, mše	18.00 h.

Kostel sv. Mikuláše Vrapice (konečná MHD č. 4)

25.12., 26.12. a 1.1.2009 mše vždy v ..... 8.30 h.

Kostel sv. Mikuláše - Švermov - Hnidousy (konečná MHD č. 2)

24.12.	Půlnoční bohoslužba slova z Narození Páně	24.00 h.
25.12., 26.12. a 1.1.2009 mše vždy v		10.30 h.

Ostatní bohoslužby jsou (i v neděli) v obvyklém pořádku!